

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto . . . . . K 10.—
 pol leta . . . . . „ 5.—
 četrť leta . . . . . „ 2.50

Inserati:
 Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

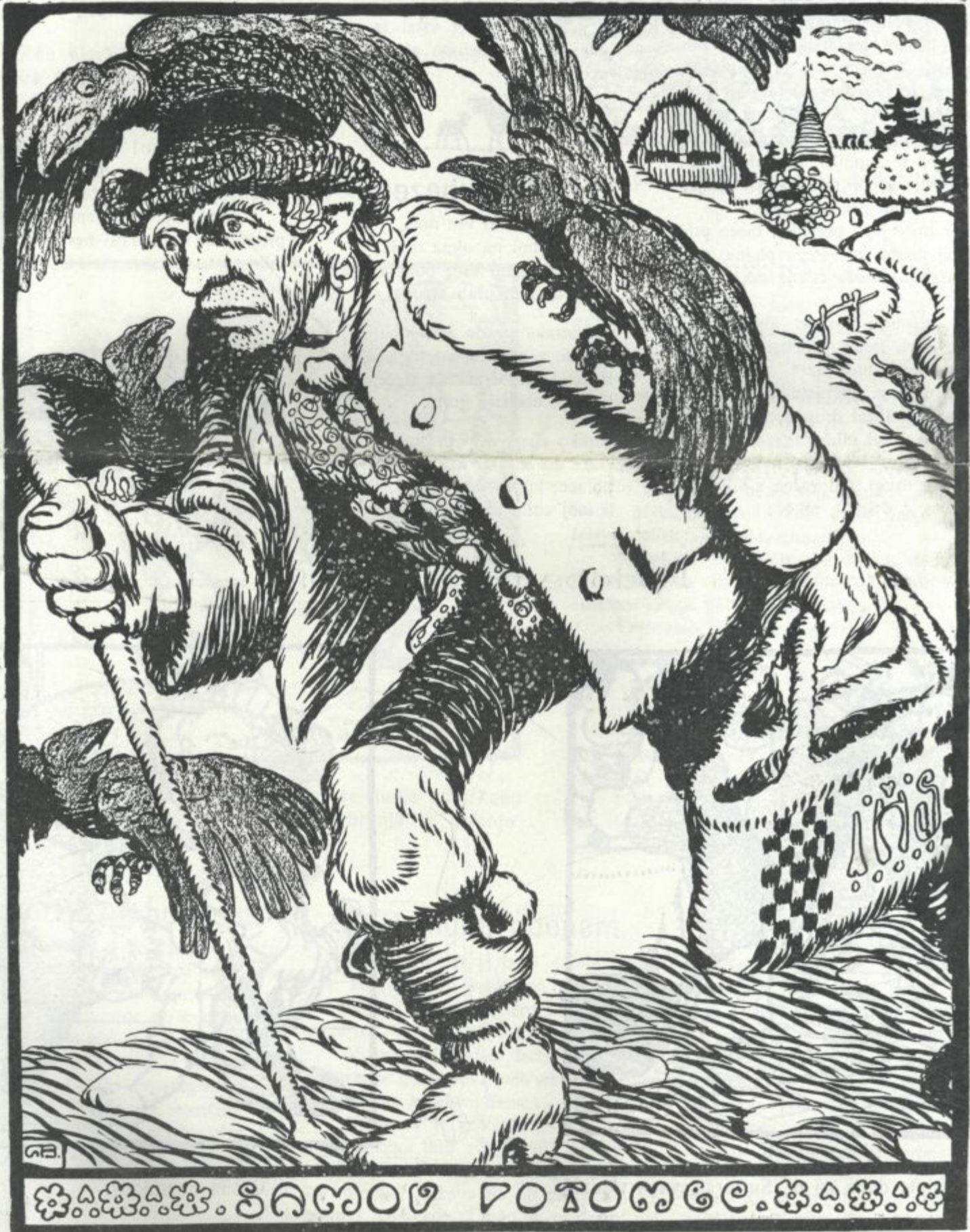
OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knafllove ulice 5,
 I. nadst., upravništvo pa ravno tam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Gostoljubnost.

V Deveti vasi na Slovenskem je pasel in tudi prav pridno strigel svoje ovčice pobožni župnik Dolgipožir.

Ko je nekoč obhajal svoj god, so mu vaške tercijalke prinesle raznih daril; najbolj se je odlikovala Strašilova Jera, načelnica „Marijine družbe“, ki je poklonila godovniku jagnje.

Zadovoljno so sedeli drugi dan v farovžu pri mizi Dolgipožir, kaplan Velikabera in cerkovnik Stebelce, ki ga je župnik izjemoma milostno povabil k svoji mizi, menda zato, ker mu je prinesel danes skoraj poln nabiralnik. Na mizi je ležalo na ličnem, lesenem krožniku pečeno jagnje. Dehteči oblaki so plavali nad njim in se poredno zaletavali v nos kaplanu Velikiberi; Stebelce pa se je malone zadavil ob samih skominah.

Tedaj pa je župnika navdahnila lakomna misel, da bi bilo vendar bolje, obdržati si slastno pečenko zase.

„Kdor hoče jesti pečenko, mora povedati prej mesto iz svetega pisma, primerno našemu položaju!“ je dejal slovesno.

„Jaz pričnem: Ko so hoteli ujeti Jezusa, je sveti Peter odsekal vojščaku uho. Tako storim tudi jaz!“

In odrezal je jagnjetu uho in se škodoželjno namuzal drugim, ker je mislil, da ne bo vedel nihče ničesar citirati.

Kaplan pa ni bil tako neumen, kakor izgledajo drugi. Oborožen z vilicami in nožem se je dvignil, rekoč:

„Bog je vzel Adamu rebro in ustvaril Evo.“ In grohotaje se, si je odrezal Velikabera okusna rebra.

Župnika se je zamalo polotil strah, pa vendar se je nasmehnil in pokimal Stebelcu.

Cerkovnik je vstal, zvito pomežikal, razprostrl svoj velikanski žepni robec po mizi in dejal:

„Ko so sneli Kristusa s križa, so ga zavili v fančico in odnesli v grob. Tako naredim tudi jaz z jagnjetom.“ In urno je hotel izginiti s svojim plenom. Dolgipožir pa je planil za njim in mu iztrgal rop rekoč: „Stoj, to ti ne pomaga nič! Kristus je kmalu zopet vstal iz groba. — Veste kaj? Razdelimo si jagnje po bratovsko!“

Grebenko.

Zvesta ljubezen.

Le nate mislim vse noči,
Ko trka bol na okna moja,
le nate mislim brez pokoja,
ko v trudnih urah spanja ni.

Od mraka pa do zarje dne
le zate v prsih strast trepeče,
ti moja luč, ti zvezda sreče,
ti moje blaženo gorje.

Koliko zlega sem prestal,
išoč do tebe sladke poti,
po tebi koprneč v samoti,
ti moj edini ideal!

In, ko na koncu vseh nesreč
zdaj pojem pesmi ti visoke,
pohotno stezam svoje roke
in te prijemam ves drhteč . . .

Zaman pač res na žrtvenik
ti ne prinašam premoženja:
do mej — prisezam! — bom življenja,
o — liter, zvest tvoj svečenik!

Vladimir.

Nič ne de.

„Ali je res, Cvetko, da si prestopil k protestantizmu?“

„Res, Mirko!“

„Lepa je ta! Tvoja uboga rajnica mati se gotovo od same žalosti okoli obrne v grobu!“

„Nič ne de!“

„Ali, Cvetko! Saj sam nisem nikakršen svetnik, toda, da bi bil ti tak cinik, tega ne bi bil nikdar pričakoval od tebe!“

„Beži no, beži, čenča! Drugi teden prestopi še moj mlajši brat med luterance; tako se torej rajna mati takoj zopet obrne nazaj.“

G.

Koristno.

Jera: Pregovorili so te torej gospod kaplan, da si postala Marijina devica?

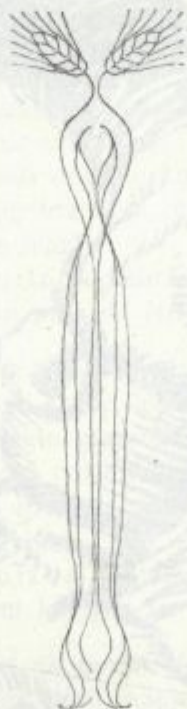
Urša: Seveda! Tako so bili prijazni! Rekli so, da jih smem potem obiskati vsak dan!

G.

Podobe iz leta 1909.

III.

IV.

Prizor iz zlate dobe za dr. Šusteršičevega vladanja.

Usoda liberalcev.

Natančna mera.

Marijina devica je priznala pri spovedi: „Petkrat me je poljubil ljubček“.

Mlado neizkušeno kaplanče ni vedelo, kaj bi ji naložilo za pokoro. Treba je bilo iti vprašat za svet župnika.

Ta mu je rekel: „Za pet poljubov pet očenašev!“

Na vrsto je prišla druga Marijina devica in se obtožila: „Trikrat me je poljubil moj ljubček“!

Kaplan zopet ni vedel, koliko bi ji dal pokore; dolgo je pomišljal, preden je rekel: „Še dvakrat naj te poljubi, potem pa izmoli pet očenašev“.

G.

Nepotrebno.

Orožnik: Ali ne veste, da morate imeti gorečo svetilko, kadar vozite ponoči?

Voznik: Čemu neki? Moj konj je slep!

G.

Podobe iz leta 1909.

V.

Pospeševanje zadržnosti v težajih, kadar se ljudje uče, kako najlaglje izbrišejo iz spomina umetnost branja in pisanja.

Praktična pobožnost.

Gorenjski kmet pelje drva po grdem potu v dolino. Ker mu živinče nagaja, se mož raztogoti ter se jame prav živahno pridušati. Slučajno pride po cesti župnik, ga pokara zaradi kletvin, ter pravi med drugim: „Joj, kaj bo šele iz vaših otrok, ko jim dajete vi tako slabe zglede!“

Kmet pa odgovori z ironičnim nasmehom: „Za vseh šest res ne vem, kaj bodo; eden izmed njih pa vem da bo far, ker noče prej moliti, preden mu ne dam krajcarja!“

„—r.—“

Štiri muhe obenem.

Ubožen kmet si je z delom svojih rok komaj služil vsakdanji kruh. Da bi si izboljšal grenko življenje, si je izmislil zvijačo.

V njegovi domači fari je bilo troje duhovnih gospodov, zelo navdušenih za mlade čare kmetove žene.

Kmet pa je vedel to prav dobro in velel nekega dne svoji ženi, da naj povabi kaplana zvečer ob devetih, župnika ob desetih, dekana pa ob enajstih — v zadnjo kamrico. Žena se ni čisto nič branila temu ukazu.

Podobe iz leta 1909.

VI.

Javna dražba klerikalnega gnoja iz deželne zbornice.

Domžalski Tiroolci.

Kakor je menda vsem znano, sreča prava pamet Tiroльца šele takrat, kadar doseže mož svoje štirideseto leto, precej po enoinštiridesetem letu pa ga zopet zapusti za vekomaj.

Domžalski Tiroolci so si lansko jesen izmislili nekaj posebno pohvalnega. Peklo jih je, da se z ničimer ne odlikujejo in ne razlikujejo od svojih bistroumnih rojakov na Tirolskem; zato so vložili pri visokem ministrstvu za uk in bogočastje ponižno prošnjo za milostno podaljšanje roka, tako da se smejo spametovati šele z dovršenim šestdesetim letom.

Kakor smo zvedeli iz merodajnih vladnih krogov, je ministrstvo iz posebne naklonjenosti že ugodilo „diesem längst gefühlten Bedürfnis“.

Čestitamo iskreno! Heil!

Kamničan.

Nedeljski mir.

Vaška krčmarica: Gospod profesor, priporočam vam jajca, ker so sveža.

Profesor: Dobro! Ali so danes iznešena?

Soproga: Ne blamiraj se, Ivo, danes je vendar nedeljski mir!

Ob devetih zvečer je prišel vročkrvni kaplan ves navdušen k mladi kmetici. Ko ga je žena s poljubi obrala za ves denar in ko ji je hotel izkazati po vseh pravilih „artis amandi“ svojo vročo ljubezen, se je nenadoma oglasil mož v sosednji sobi ter poklical svojo ženo. Kaplanček se je hudo prestrašil; kmetica ga je komaj pomirila in ga skrila v kad konec veže.

Ob desetih se je primajal debeli župnik. Tudi njemu se ni godilo nič bolje. Ko je izgubil vse denarce, se je zopet pojavil mož. Hitro je skrila žena tudi drugega blagoslovljenega grešnika v kad.

Ob enajstih je prisopihal tolsti dekan. Ko ga je kmetica ožela docela, je tudi on moral v kad. Skočil pa je s tako silo vanjo, da sta onadva skoraj umrla od bolečin in strahu.

Ko so bili vsi trije prešestniki v varnem zavetju, je priropotal kmet v vežo in dejal svoji ženi: „Jutri morava dati zelje kisati. Segrej kotel vode! Potem zapariva kad, da ne bo puščala!“

Gospodom je prihajalo vedno tesneje pri srcu, toda nihče se ni hotel izdati. Mož in žena pa sta pripravila krop in ga izlila v kad.

Ko so bili vsi trije zapeljivci mrtvi, je šel kmet v soseščino k slaboumnemu Šimnu in mu rekel: „Pri meni je umrl neznan popotnik. Ponesi mi ga v vodo, da ne bom imel sitnosti! Dam ti za pijačo!“ „To ni mogoče“, je ugovarjal topoumnež, „na mostu straži vojak!“

Kmet mu je le prigovarjal, da naj nese mrliča v vodo; če bi vojak vprašal kdo je, naj odgovori: „Vrag s farjem!“

Šimen je bil s tem predlogom zadovoljen ter šel s kmetom, izvlekel iz kadi dekana in ga odnesel proti vodi.

Pri mostu je zaklical vojak: „Stoj! Kdo je?“

„Vrag s farjem!“ mu je odgovoril nosač. Vojak se je ustrašil teh besedi ter urno zbežal. Šimen pa je vrgel dekana v vodo in se vrnil po denar.

Ko je prikrevsal, ga je vprašal kmet ves začuden: „Kam si ga pa zagnal, da je prišel nazaj?“ in mu pokazal na tleh župnika.

Osupli Šimen je pograbil jezno župnika ter ga odnesel. Ko je prisopihal do mostu, ni bilo o vojaku ne duha ne sluha; Šimen je naglo izvršil svojo nalogo. Komaj pa je prišel po zasluženo plačilo, je že zagledal na tleh kaplana. Ves jezen ga je pograbil in ga odnesel v reko.

Medtem pa je jel cerkovnika v župnišču jesti dolgčas. Hitro se je napravil in šel iskat duhovnih gospodov. Slučajno je srečal na mostu razljučenega Šimna. Slaboumnež je bil preverjen, da se je zopet povrnil trdovratni mrlič iz vode; ves besen je zgrabil mežnarja za vrat, mu privezal težak kamen na hrbet in ga treščil k drugim v globok tolmun.

F. N.

Marica, nikdar sita ptica.

Marica, mlada lahkoživka, hodila k župniku je v vas. „Z molitvijo, s premišljevanjem si krativa pozimski čas. Dandanes, ko je svet hudoben, molitve ni dovolj nikdar.“ —

Marica, nikdar sita ptica, nesrečo ti donese far!

Prebrisanim pa nje sosedam na ustnah je igral nasmeh, ker znale so, da njen zagovor je le maskiranje pregreh; v župnišču pa je kuharica snovala deklici poraz. —

Marica, nikdar sita ptica, zakrij s kopreno svoj obraz!

Marica je prišla v župnišče spet enkrat sama neki dan, ko župnik ležal v stranski sobi do nezavesti je pijan. Vestalka precej izrabila priložnost je za svoj načrt. —

Marica, nikdar sita ptica usmiljenja zakrij te prt!

Domača hlapca sta Marico potisnila na star divan, zastonj je revica prosila, vse pretnje bile so zaman, vestalka pa je bič vihtela, da krvavelo je telo. —

Marica, nikdar sita ptica, zdaj „Miserere“ ti pojo!

„Ker z župnikom si se možila — grdoba, kaj te nič ni sram? —, zato na zadnjo stran kolajne zarišem svoj ti monogram!“ Tako vestalka je kričala in z bičem prala farjev rop. —

Marica, nikdar sita ptica, ljubezni tvoje je pokop!

Vso strto vrgli so na cesto — a kuharica si nazaj s tem hrabrim činom priborila je davno izgubljeni raj... V župnišču zopet je zavladal nekdanji red, nekdanji mir, Marico, nikdar sito ptico pa zdaj kaplan uči brevir!
Brezimski.

Ljubi Jožek!

Blagor Tebi, ki študiraš v beli Ljubljani; jaz uboga „garjeva ovca“ tukaj na kmetih v črnih škofovih zavodih sem pa odkritosrčnega pomilovanja vredna sirota!

Da me ni že snedel dolgčas, to moram pripisovati le žalostni resnici, da me je samo še kost in koža.

Prefekt je dal moj napis „Prazen žakelj ne stoji“ nad obednico takoj prebeliti. Zato sem preskrbel precej drugega: „Ves teden sit biti je bolje nego en sam dan stradati!“ Toda tudi to zlato resnico je dal prefekt zamazati; nemudoma me je zopet zaprl in mi zapretil, da ne dobim odslej niti nobenega fižola več, ampak samo čebulo, če ne opustim svojih „neslanih burk“. Lepa reč!

Taka je pisateljska prostost v hiši prežgane juhe! — V zaporu sem mu

prisegel črno maščevanje in sem mu drugo jutro namazal škornje tudi znotraj. Seveda me je trinog precej zopet spodil v luknjo; za večerjo sem se naslajal samo s kruhom in čebulo.

Pozabil sem ti pisati, da smo dobili za Božič in Novo leto prekrasnih daril, namreč krtačic za snaženje zob. Vendar nam je strogo prepovedano, da bi rabilo vsako krtačico več kakor pet učencev zaporedoma.

Pretekle dni sem se strašno bal, da ta semester lopnem kakor sem dolg in ozek! No, pa sem vendarle izlezel, hvala Bogu! Samo v vedenju so me grdo zaznamovali!

Ko so prišli oča vprašat, kako sem kaj zdelal, jim je povedal prefekt, da sem dobil sicer prvi red, samo moje zadržanje da je slabo. Ata so pa rekli: „No, gospod, ne bodite hudi na fanta. Janezek je tako slab in suh, kako se bi pa reva mogel dobro držati? Mu pa pošljem par klobas in kaj takega!“

Ljubi Jožek, že vzanaprej se mi slincede po očetovi pošiljatvi. Želim Ti, da bi bil tudi ti tako srečen! Servus!

Tvoj lačni

Janezek Fižolar,
prvošolec.

V Škofovih zavodih, 12. februarja 1906.

Nepriistranska sodba

starega t . . . . kega dekana J. V. o svojih gospodarjih — škofih.

Wolf je bil aristokrat,

Vidmar — birokrat,

Pogačar — narodnjak,

Missia — jezuit, mračnjak,

Jeglič pa — na vse zadnje nazadnji nazadnjak.

Krakovčan.

Odgovori uredništva.

F. B. v Lj. Pišete nam: „Še nikdar nisem pesnikoval, dasi imam mnogo talenta. Priznati morate, da so moje zaljubljene pesmi čisto tako dobre in izvorne kakor pa Prešernove, samo da so bolj strupene in ostre. Ako jih ne marate priobčiti v „Osi“ mi jih vrnite, da jih pošljem naravnost „Ljubljanskemu Zvonu“. Popravljati ne smete ničesar“. Da ne boste s Svojo strupeno robo po nedolžnem morili g. dr. Zbašnika, smo jo vrgli v peč. Prizanesli smo le nastopni, res izvorni pesemci:

Preljuba moja Francica,

tvoj obraz me strašno mika!

Oh, ne glej me tako po strani —

saj nisi sama v Ljubljani!

Drugod jih je še več,

pa zanje se ne brigam neč!

Če ne uslišiš me, ti pravim,

da še letos se zadavim!

Cmrli. V Vaši glavi ni samo enega kolesca odveč ampak cel avtomobil s štirimi sedeži. Priporočite se prav toplo sveti Katarini!